

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1914	Κυριακὴ ΙΓ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,18-27) 29 Νοεμβρίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Εἶμαστε παραβάτες...

«Ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου» (Λουκ. 18,21)

Ολοι, ἀγαπητοί μου, ὅλοι καταλαβαίνουμε, ὅτι δὲν πηγαίνουμε καθόλου καλά: ὅτι κάτι κακό, κάτι φοβερό, κάτι τρομερό, θὰ συμβῆ στὶς ἡμέρες μας· ὅτι **θὰ συμβοῦν ἐκεῖνα ὅλα ποὺ λέει ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Ἀποκάλυψις**. Γιατί; Διότι ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, παραβαίνουμε τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, παραβαίνουμε τὶς ἐντολές του. Ὅχι πλέον τὶς μικρὲς ἐντολές, ἀλλὰ παραβαίνουμε τὶς μεγάλες ἐντολές, τὶς ἐντολές τοῦ Δεκαλόγου, αὐτὲς ἀκριβῶς ποὺ ἐφύλαξε ὁ νεανίσκος τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου.

Ἄκουσαμε, ἀγαπητοί μου, τὶς ἐντολές αὐτές: τὸ «**μὴ μοιχεύσης**», «**μὴ φονεύσης**», «**μὴ κλέψης**», «**μὴ ψευδομαρτυρήσης**», «**τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου**» (Λουκ. 18,20). Καὶ μόνο ὡς πρὸς αὐτὲς τὶς ἐντολές ἐὰν ἐξετάσουμε σήμερα τὸν κόσμον, θὰ δοῦμε ὅτι **εἶμαστε σὲ μεγάλη ἀταξία**.

● Τὸ «**Μὴ μοιχεύσης**»; Σήμερα πλέον ἡ ἐντολή αὐτὴ δὲν τηρεῖται καθὼς πρέπει. Ἐνῶ ἄλλοτε, ὅπως ἔχουμε πεῖ χίλιες φορές, τὸ διαζύγιο ἦταν ἀνύπαρκτο καὶ ἀγνωστο, τώρα τὰ διαζύγια βγαίνουν ντουζίνες - ντουζίνες ἀπὸ τὰ δικαστήρια. Τώρα ἀλλάζει ὁ ἄντρας τὴ γυναῖκα εὐκολώτερα ἀπὸ ὅ,τι ἀλλάζει τὸ πουκάμισό του καὶ ἡ γυναῖκα ἀλλάζει τὸν ἄντρα εὐκολώτερα ἀπὸ ὅ,τι ἀλλάζει τὴ ρόμπα της. Καταντήσαμε σὲ τέτοιο σημεῖο. Τὸ «**οὐ μοιχεύσεις**» λοιπὸν ὡς ἐντολή κατεπατήθη.

● Τὸ «**Μὴ φονεύσης**»; Κάθε μέρα ἡ ἐφημερίδα στάζει αἷμα. Ἄλλοτε ἕνας φόνος γινόταν σὲ κάποιο χωριό, καὶ ἕνα χρόνο ὀλόκληρο ἔκλαιγαν ὅλα τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια· οἱ ἄνθρωποι συγκλονίζονταν καὶ πενθοῦσαν· μὲ τὸ νὰ σκοτωθῆ ἄνθρωπος θεωροῦσαν ὅτι μαγαρίστηκε ὅλο τὸ χωριό. Τώρα μολύνεται καθημερινῶς ἀπὸ αἷμα ὅλη ἡ Ἑλλάδα, καὶ κανεὶς δὲν συγκινεῖται.

● Τὸ «**Μὴ κλέψης**»; Τὸ σβήσαμε. Ἄλλοτε, χρυσάφι νὰ ἔτρεχε μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο, δὲν ἄπλωνε τὸ χέρι του νὰ τὸ πάρῃ· κι ἂν κάποιος ἄλλος τὸ ἄπλωνε, αὐτὸς δὲν ἄγγιζε τὸ κλεμμένο· τὸ θεωροῦσε κατὰρα νὰ οἰκειοποιηθῆ ξένο πρᾶγμα. Ἐνῶ τώρα, χέρια γιὰ νὰ κάνουμε τὸ καλὸ δὲν ἔχουμε, χέρια γιὰ νὰ ἐλεήσουμε τὸ φτωχὸ δὲν ἔχουμε, ἔχουμε ὅμως ὄχι δύο ἀλλὰ ἑκατὸν πενήντα χέρια προκειμένου ν' ἀρπάξουμε καὶ νὰ κλέψουμε τὴν περιουσία τοῦ ἄλλου.

● Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ «**τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου**», τώρα πιά ὁ σεβασμὸς στοὺς γονεῖς ἔσβησε καὶ ἀκοῦμε νὰ ὑψώνωνται χέρια ποὺ χτυποῦν μανάδες καὶ πατεράδες. Σὲ μιὰ τέτοια ἐποχὴ λοιπὸν, ποὺ δὲν τηροῦνται ὄχι οἱ μικρὲς ἀλλ' οὔτε οἱ μεγάλες ἐντολές τοῦ Κυρίου, σὲ μιὰ τέτοια ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, εἶνε ἐπόμενο νὰ συμβοῦν ἐκεῖνα ποὺ λέει ἡ ἱερὰ Ἀποκάλυψις· εἶνε ἐπόμενο νὰ περιμένουμε κάτι τρομερὸ νὰ συμβῆ ἐπάνω στὸν κόσμον, ὅπως συνέβη στὴν ἐποχὴ τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας, ὅπως συνέβη στὶς ἡμέρες τοῦ κατακλισμοῦ ἐπὶ Νῶε ἢ σὲ ἄλλες μεγάλες καὶ κρίσιμες στιγμὲς τῆς ἀνθρωπότητας.

Τόσο πολὺ ἔχει προχωρήσει ἡ ἀσέβειά μας, ὥστε μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἐμεῖς γίναμε **χειρότεροι κι ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρεις**. Καὶ ἐνῶ τὸ εὐαγγέλιο μᾶς δείχνει τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ ποὺ ἐφώτισαν τὸν προχριστιανικὸ κόσμον καὶ τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρίας, ἐμεῖς δείχνουμε νὰ ξαναγυρίζουμε στὸ σκοτάδι, τὸ μεγάλο σκοτάδι ποὺ ζοῦσε ὁ ἀρχαῖος κόσμος, ὑποδουλωμένος «**ὑπὸ τὰ στοιχεῖα, τοῦ κόσμου**» (Γαλ. 4,3), σκλαβωμένος μέσα σὲ προλήψεις καὶ πλάνες, στὶς ψευδεῖς ἰδέες ποὺ εἶχαν τότε περὶ τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι βέβαια, ἂν καὶ αὐτὸ ποὺ πίστευαν ἦταν ψέμα, τὸ πίστευαν πάντως· τοῦλάχιστον δὲν βλαστημοῦσαν τοὺς θεοὺς τους. Ἄς ἦταν ὁ θεὸς τους μιὰ πέ-

τρα, ένας βράχος, ὅ,τι νά ἴταν, δὲν τὸν βλαστημοῦσαν· δὲν τολμοῦσε κανεὶς σὲ χώρα τῆς εἰδωλολατρίας νά θίξη τὰ εἶδωλα. Ἐνῶ ἐμεῖς τώρα τί κάνουμε; Ἀφρίζουν ἀπὸ τὶς βλαστημίες τὰ στόματα «χριστιανῶν», ἀνθρώπων βαπτισμένων στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Εἴμαστε ἢ δὲν εἴμαστε χειρότεροι ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες;

Ἐχετε δεῖ σκυλιὰ πού ἔχουν λυσοῦσαι, βγάζουν ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα καὶ δαγκώνουν τὸ χέρι ἀκόμη καὶ τοῦ κυρίου τους; Ὅπως λοιπὸν τὰ λυσοσασμένα σκυλιὰ δὲν ἀναγνωρίζουν τὸ ἀφεντικό τους, δὲν κάνουν διάκρισι ποιός εἶνε ἐχθρὸς καὶ ποιός εἶνε φίλος, ἔτσι κάνουμε στὴν ἐποχὴ μας μὲ τὴ βλασφημία καὶ ἀσέβεια πρὸς τὸν Εὐεργέτη μας. Γίναμε **σκυλιὰ λυσοσασμένα**, πού ἀφρίζουν, βγάζουν ἀπὸ τὸ στόμα τους ἀφρὸ τῆς κολάσεως· βλαστημοῦμε τὰ ἱερά καὶ ὅσια, δαγκώνουμε τὸ χέρι τοῦ εὐεργέτου μας Θεοῦ.

Σὲ μιὰ τέτοια λοιπὸν ἐποχὴ πού ζοῦμε, εἶνε ἐπόμενο ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα ν' ἀνοίξουν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ καὶ νὰ ὑποστοῦμε **συμφορὰ ἄνευ προηγουμένου**.

* * *

–Μά, θὰ πῆτε, τόσο ζοφερὰ λοιπὸν εἶνε τὰ πράγματα, τόσο σκοτεινὰ; Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίδα, **δὲν ὑπάρχει τρόπος διορθώσεως;**

Ἐπάρχει, ἀγαπητοί μου, ἐλπίδα, ὑπάρχει τρόπος νὰ σωθοῦμε. Καὶ ποιός εἶνε ὁ τρόπος; **Μετάνοια!** Ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς μας, ὅλοι ἀνεξαιρέτως νὰ μετανοήσουμε, νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ Θεό. Μποροῦμε νὰ σωθοῦμε, ἐὰν καὶ στὴν ἐποχὴ μας ἀκουστῆ ἀπὸ τὸν ἄμβωνα **κήρυγμα** μετανοίας καὶ στὰ ἐξομογητήρια σημειωθῆ **κῦμα** μετανοίας. Στὶς πόλεις καὶ στὴν ἐπαρχία, στὰ παλάτια καὶ στὶς καλύβες, στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια, στὴ στεριά καὶ στὰ νησιά, στὶς θάλασσες καὶ τοὺς ὠκεανούς, αὐτὸ τὸ μήνυμα πρέπει μέρα - νύχτα νὰ διακηρύσσεται. Ἄν ἐξουσιάζαμε τὰ μέσα ἐπικοινωνίας, τὴ μετάνοια θὰ σαλπίζαμε. Γιατὶ τώρα τὰ μέσα, ἐνῶ ἄλλα θὰ ἔπρεπε νὰ μεταδίδουν, μεταδίδουν διαφθορά. Γι' αὐτὸ εἶπα ὅτι φοβοῦμαι πὼς θὰ πάθουμε κ' ἐμεῖς ὅπως τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα· τραγουδοῦσαν ἐρωτικά τραγούδια ἐκεῖ, ἀμάρταναν ἀσύστολα, γλεντοῦσαν καὶ διασκέδαζαν, καὶ ξαφνικὰ ἀνοίξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ, ἔβρεξε φωτιὰ καὶ θειάφι, καὶ πάγωσε στὸ στόμα τὸ τραγούδι. Ἔτσι κ' ἐμεῖς.

Ἄν ἦμασταν χριστιανικὸ κράτος, θὰ ἴπρεπε τὸ ραδιόφωνο καὶ ἡ τηλεόρασί μας νὰ μὴν κά-

νουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ φωνάζουν· «**Ἕλληνες, μετανοεῖτε!** μετανοεῖτε πλούσιοι, μετανοεῖτε ἐργάτες, μετανοεῖτε κυβερνήτες, μετανοεῖτε παπᾶδες, ὅλοι μετανοεῖτε»· ὁ κόσμος ὅλος νὰ ἐπιστρέψη στὸ Θεό. Μόνο αὐτὸ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει.

Γι' αὐτὸ στὸ ἔργο τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς στὸ Θεὸ πρέπει νὰ ἐργασθῆ κυρίως ἡ Ἐκκλησία· σ' αὐτὸ τὸ ἔργο, τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς στὸ Θεό, πρέπει νὰ δουλέψουμε· αὐτὸ εἶνε **τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας**. Τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶνε νὰ μαζεύη λεπτὰ, δὲν εἶνε παγκάρι ἢ Ἐκκλησία, δὲν εἶνε μπεζαχτᾶς· εἶνε μιὰ μεγάλη ἀποστολή.

Σ' αὐτὸ τὸ ἔργο πρέπει **νὰ ἐργαστοῦμε ὅλοι** ὄχι μόνο ἐμεῖς οἱ κληρικοί, μὰ κ' ἐσεῖς πού ἀκοῦτε τὰ λόγια αὐτά. Πρέπει νὰ ἐργασθῆτε γιὰ τὴ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή τοῦ λαοῦ μας.

–Ἐγὼ δὲν εἶμαι παπᾶς ἢ δεσπότης ἢ καλόγερος, θὰ πῆτε· δὲν εἶμαι θεολόγος, δὲν εἶμαι ἱεροκήρυκας· τί νὰ κάνω ἐγὼ; ν' ἀνεβῶ στὸν ἄμβωνα, νὰ τρέξω σὲ χωρὰ καὶ πόλεις καὶ νὰ φωνάξω σὰν τὸν Ἰωνᾶ, πού γύριζε στὴ Νινευὴ καὶ ἔλεγε «Μετανοεῖτε, διότι *ἔτι τρεῖς ἡμέραι καὶ Νινευὴ καταστραφήσεται*» (Ἰωνᾶ 3,4); Ἐμεῖς τί μποροῦμε νὰ κάνουμε;...

Τὴν ἀπάντησι σ' αὐτὸ δίνουν οἱ **ἅγιοι ἄνθρωποι** πού ἔζησαν ἐδῶ στὴ γῆ. Τὴν ἀπάντησι μᾶς δίνει μιὰ γυναίκα πού ἐορτάζει τὴν περὶδο αὐτῆ. Ἡ γυναίκα αὐτῆ δείχνει τί μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνῃ. Ἄν πιστεύης στὸ Θεό, ἂν γνώρισες τὸ ἅγιο θέλημά του, ἂν ἔχης μέσα στὴν καρδιά σου τὸ Χριστό, μὴν κρύψης αὐτὸ τὸ θησαυρό· ἔχεις χρὸς νὰ τὸν μεταδώσης. Εἶνε ἀνάγκη αὐτό, ἢ πιὸ μεγάλη ἀνάγκη τῶν καιρῶν μας. Καὶ σ' αὐτὸ μποροῦν νὰ βοηθήσουν ὅλοι· ἀκόμη καὶ μιὰ γυναίκα μπορεῖ νὰ συντελέσῃ στὴ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπόδειξις, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὄχι μόνο οἱ ἱεροκήρυκες καὶ οἱ θεολόγοι, ὄχι μόνο κληρικοί καὶ μοναχοί, μποροῦν νὰ κηρύξουν μετάνοια καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ψυχὲς στὸ Θεό, ἀλλ' ἀκόμη καὶ μιὰ γυναίκα μπορεῖ νὰ γίνῃ ἱεραπόστολος καὶ νὰ σώσῃ ψυχὲς, εἶνε – ποιός; **ἡ ἁγία Αἰκατερίνη** πού ἐορτάζει τὴν περίοδο αὐτῆ. Δὲν ἦταν δεσπότης, δὲν ἦταν παπᾶς, δὲν ἦταν θεολόγος. Τί ἦταν; Μιὰ κόρη. Δὲν ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ ἄλλη πάστα· ἄνθρωπος ἦταν ὅπως εἴμαστε κ' ἐμεῖς, μὲ σάρκα καὶ ὀστά, μὲ ἀνάγκες ὑλικές· ἀλλὰ μέσα της εἶχε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Καὶ πόσο κόσμος ἔσωσε!

Αὐτὴν ἂς μιμηθοῦμε κ' ἐμεῖς· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος